

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 5. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, k rukám JUDr. Radka Bechyně, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení.

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu Města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. X. Prvostupňovým rozhodnutím shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu, kterého se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 5. 5. 2020 v X hod. v ulici X u objektu č. p. X v Ústí nad Labem řídil motorové vozidlo X, kdy během šetření dopravní nehody se v 19:09 hod. podrobil dechové zkoušce přístrojem Dräger s výsledkem 1,94 ‰, následně byla provedena opakovaná dechová zkouška v 19:17 hod. s výsledkem 1,98 ‰, v 19:23 hod. s výsledkem 1,76 ‰, v 19:23 hod. s výsledkem 1,91 ‰ a poté se na výzvu policisty odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření, čímž měl porušit § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta 25 000 Kč a podle § 35 písm. c), § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, s tím, že se doba zadržení řidičského průkazu započítává do doby výkonu správního trestu zákazu činnosti od 5. 5. 2020. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.
2. Žalobce žalovanému vytýkal, že se nezabýval tím, zda žalobce naplnil materiální znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu. Žalobce citoval rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. X, v němž žalovaný konstatoval, že u přestupku nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku, neboť žalobcem nebyl žádným způsobem ohrožen zájem společnosti, protože se na výzvu podrobil opakovaně dechovým zkouškám s pozitivními výsledky, se kterými souhlasil, k požití alkoholu se přiznal, doznal účast na dopravní nehodě a byl Okresním soudem v Ústí nad Labem za své jednání potrestán. Protože v řízení nenastaly nové skutečnosti, nebyla splněna podmínka společenské nebezpečnosti daného jednání.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nerespektovali shora označené rozhodnutí, v němž žalovaný konstatoval, že řízení v předmětné věci má být zastaveno. Správní orgán I. stupně tak postupoval v rozporu s vysloveným názorem žalovaného, rovněž žalovaný předchozí názor vyslovený v označeném rozhodnutí ignoroval.
4. Podle žalobce nebyla věc dostatečně zjištěna, bylo vycházeno z nedostatečných podkladů. Nejzávažnější pochybnost vzbuzuje doplnění spisového materiálu o podklady, které nebyly původně opatřeny podpisy a následně byly ty samé podklady o podpisy doplněny. Lze se domnívat, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího trestání, kdy žalobce byl dvakrát trestán za stejný skutek se stejným skutkovým dějem, kdy řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a způsobil dopravní nehodu. Provedené dechové zkoušky byly dle

výsledků zjevně provedeny v souladu s platnou metodikou a akceptovány Okresním soudem v Ústí nad Labem jako důkazy dostačující, žalobce nebylo nutné vyzývat k dalšímu šetření. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k novému projednání a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že po zrušení příkazu správního orgánu I. stupně tento správní orgán pokračoval v řízení a žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku. Žalovaný poukázal na pasáž napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný sám přehodnotil původní rozhodnutí, kterým zrušil příkaz správního orgánu I. stupně, protože nebyla porušena zásada *ne bis in idem*, žalobce nebyl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32, potrestán dvakrát. Jde totiž o dvě jednání, která naplňují znaky dvou odlišných skutkových podstat, a to přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a přečinu podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. K námitce nerespektování rozhodnutí o zastavení řízení žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně pokračoval v řízení na základě rozsudů soudu a usnesení Nejvyššího správního soudu. Správní orgán I. stupně zákon neporušil, pouze se neřídil doporučením žalovaného. Dále žalovaný poukázal na to, že Policie ČR na základě žádosti správního orgánu I. stupně spis doplnila. Žalovaný znovu odmítl, že by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. V žalobcově případě není úplná ani částečná shoda v jednání, ani v následku, totožnost skutku není zachována. I když žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a způsobil dopravní nehodu a ke všemu se doznal, průběh vyšetřování řídí Policie ČR, která má právo vyzvat řidiče k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, zda není ovlivněn alkoholem. Žalobce byl vyzván, aby bylo co nejpřesněji stanoveno, jakou měl hladinu alkoholu v době spáchání přestupkového jednání. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul a žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
7. Pro posouzení věci soud ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti: Na základě oznámení o přestupku předloženého Policií ČR spolu s úředním záznamem o přestupku a příslušnými poučeními žalobce, vydal správní orgán I. stupně dne 27. 5. 2020 příkaz sp. zn. X, jímž byl žalobce shledán vinným shora uvedeným přestupkem, kterého se měl dopustit identickým jednáním. Příkaz nabyl právní moci dne 17. 6. 2020, neboť žalobce se mu nebránil odporem. Dne 24. 8. 2020 podal žalobce návrh na zahájení přezkumného řízení. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2020, č. j. X, žalovaný podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vydaný příkaz ze dne 27. 5. 2020 zrušil. V odůvodnění žalovaný dospěl k závěru, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Současně konstatoval, že nové projednání by nepřineslo žádná nová zjištění ani nové důkazy, na základě kterých by bylo možné prohlásit žalobcovu vinu, proto byl příkaz zrušen a řízení zastaveno.
8. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 11. 12. 2020, které bylo žalobci doručeno

dne 16. 12. 2020, správní orgán I. stupně znovu zahájil řízení ve věci přestupku. Přestupek byl projednán v průběhu ústního jednání konaného dne 13. 1. 2021, při němž byl žalobce seznámen s podklady shromážděnými ve spise pro vydání rozhodnutí. Žalobce upozornil na to, že byl již odsouzen Okresním soudem v Ústí nad Labem. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2021 byl žalobce předmětným přestupkem shledán vinným, správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32, s tím, že při uložení trestu za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a za přečin dle § 274 odst. 1 trestního zákona nejde o porušení zásady *ne bis in idem*, neboť byly naplněny znaky dvou odlišných skutkových podstat, žalobce se dopustil dvou jednání, v nichž není shoda v jednání ani následku, kdy přípustností stíhání se zabýval též Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 8 Tdo 78/2011. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že s ohledem na rozsudky soudů a usnesení Nejvyššího správního soudu přehodnotil původní rozhodnutí, kterým zrušil příkaz správního orgánu I. stupně, neboť námitka, že míra alkoholu byla bezpečně zjištěna a žalobce byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, není opodstatněná. Žalovaný se odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32, a rovněž citoval závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015-46. Proto nemá pochybnosti o spáchání přestupku, jehož se žalobce prokazatelně dopustil tím, že uvedeného dne se podrobil na výzvu policisty dechové zkoušce přístrojem Dräger, ale po řádném poučení se na výzvu policisty odmítl podrobit odběru žilní krve či moči, tedy vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

9. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Namítal-li žalobce, že se žalovaný nezabýval naplněním materiálních znaků přestupku, nemohl mu soud přisvědčit. Soud připomíná, že rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení tvoří zásadně jeden celek. Správní orgán I. stupně se naplněním materiální stránky přestupku, tedy jeho společenskou škodlivostí, zabýval na str. 4 rozhodnutí, dovodil, že se jednalo o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje chráněný zájem společnosti, a z rozhodnutí *imlicite* vyplývá, že neshledal žádné okolnosti, které by žalobcův případ odlišily od běžně vyskytujících se případů co do společenské nebezpečnosti jednání. V návaznosti na skutečnosti uvedené v prvoinstančním rozhodnutí žalovaný stručně konstatoval, že má jednání žalobce za nezodpovědné vůči ostatním účastníkům provozu, a dovolával se zájmu společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Není tedy pravdou, že by otázku materiální stránky přestupku žalovaný pominul. Zda se žalovaný v tomto směru přípustně odchýlil od právních závěrů vyslovených v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2020, se bude soud věnovat v následující pasáži.
11. Ve stěžejní žalobní námitce žalobce správnímu orgánu I. stupně i žalovanému vytýkal, že se odchýlili od právního názoru vysloveného žalovaným v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2020, č. j. X.
12. Uvedeným rozhodnutím žalovaný k podnětu žalobce ve zkráceném přezkumném řízení rozhodl, že se podle § 97 odst. 3 správního řádu ruší pravomocný příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 27. 5. 2020, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit tím, že porušil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona. Skutek byl časově, místně i podstatou jednání

(odmítl po výzvě policisty a poučení odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, zda nebyl při řízení vozidla ovlivněn alkoholem, případně ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorových vozidel) popsán shodně jako v rozhodnutí správního orgánu I stupně ze dne 27. 1. 2021, jež byla předmětem přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného.

13. Přezkumné řízení vedené podle § 94 a násl. správního řádu slouží k nápravě nesouladu pravomocných správních rozhodnutí se zákonem z úřední povinnosti, při splnění zákonných podmínek. Zkrácené přezkumné řízení lze podle § 98 správního řádu provést tehdy, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není potřeba vysvětlení účastníkům. Dokazování se v takovém případě neprovádí a prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu.
14. Podle § 97 odst. 3 správního řádu příslušný správní orgán v přezkumném řízení rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.
15. V dalším řízení v dané věci je tedy odvolací i správní orgán I. stupně vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí. Vázanost vysloveným právním názorem může být prolomena, jak je tomu obvyklé i v případě soudních rozhodnutí, pouze v důsledku nových skutkových zjištění při novém projednání věci či v případě změny právní úpravy v průběhu řízení, případně judikaturním obratu.
16. Ke zrušení nezákonného pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení přistoupí správní orgán v obdobných případech jako odvolací orgán podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Možnost zrušit rozhodnutí podle citovaného ustanovení připadá v úvahu např. v případě, kdy správní orgán zjistí, že osoba nespáchala správní delikt, za který byla uznána vinnou, nebo v situaci, kdy rozhodnutí nemohlo být vydáno, neboť k tomu chybí zákonný základ (viz *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 605-610*). Některá komentářová literatura (srov. *Průcha, Petr Správní řád: Komentář [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges [cit. 2021-10-19]. ASPI_ID KO50012004CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X*) pro takový případ uvádí, že i když to zákon výslovně nepřipouští, řízení se současně zastaví [tedy ve své podstatě jde o dobu rozhodnutí odvolacího orgánu podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu], neboť by nastal stav běžícího a dosud neukončeného předchozího správního řízení. A ačkoli ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu hovoří o vázanosti správního orgánu a odvolacího správního orgánu vysloveným právním názorem ve zrušujícím rozhodnutí pro další řízení, ze smyslu uvedeného ustanovení, jakož i ze smyslu celého přezkumného řízení, jímž je definitivní odstranění nezákonného správního rozhodnutí, vyplývá, že vázanost vysloveným právním názorem je dána i v případě, kdy je přezkoumávané rozhodnutí pouze zrušeno s tím, že jeho vydání postrádalo právní podklad. V opačném případě by náprava učiněná nadřízeným správním orgánem v přezkumném řízení postrádala smysl.
17. Jestliže v žalobcově případě žalovaný jakožto nadřízený správní orgán v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil pravomocný příkaz, jímž byl žalobce pro spáchaný skutek uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a jednoznačně vyslovil, že skutek není přestupkem, neboť nebyla naplněna jeho materiální stránka, a žádná nová zjištění a nové důkazy na tomto závěru nemohou nic změnit, a je proto důvod k zastavení řízení, byly tímto vysloveným závěrem správní orgán I. stupně a žalovaný pro účely přestupkového řízení vázány, bez ohledu na

to, zda se jednalo o právní závěr správný. Pokud tuto vázanost vysloveným právním názorem správní orgán I. stupně při neexistenci nových skutečností, změně právní úpravy či judikatury porušil a pro shodný skutek s žalobcem znovu zahájil řízení o přestupku a dospěl k opačnému závěru, tedy že žalobce je z předmětného přestupku vinným, a žalovaný tento jeho procesní postup posvětil, trpí jejich rozhodnutí vadou řízení.

18. S ohledem na uvedený závěr již nebylo třeba, aby se soud zabýval ostatními žalobními námitkami.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Na základě shora uvedené argumentace tedy dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, vázán. Bude tedy respektovat, že o daném skutku, který spočíval v tom, že v inkriminovanou dobu na uvedeném místě se žalobce po výzvě policisty a příslušném poučení odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, bylo s konečnou platností rozhodnuto v přezkumném řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2020 tak, že skutek není přestupkem a je důvod k zastavení přestupkového řízení.
20. O žalobě soud rozhodoval, aniž by v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, neboť rozhodnutí žalovaného rušil pro vady řízení.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. V souzeném případě měl úspěch žalobce, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Výše odměny a náhrady hotových výdajů byla stanovena v rozsahu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna byla stanovena v souladu s § 7, § 9 odst. 1 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, přičemž soud odměnu počítal za 2 úkony právní služby ve smyslu § 11 písm. a), d) advokátního tarifu, tedy ve výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem ve výši 600 Kč. Celkem činily náklady na odměnu a zastoupení žalobce částku 6 800 Kč, k níž soud připočetl částku 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Soud do nákladů řízení, které by měly být žalobci žalovaným nahrazeny, nezahrnul soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1000 Kč, neboť žalobce s tímto návrhem nebyl u soudu úspěšný, a to z důvodu neunesení břemene tvrzení i důkazního břemene, proto si tyto náklady ponese sám (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, č. j. 22 A 21/2012- 38, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovanému soud uložil, aby celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč zaplatil žalobci k rukám jeho advokáta v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 21. října 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně